

Arrest

nr. 175 533 van 29 september 2016
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KANNAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Y(...)

Voorna(a)m(en): R(...) M(...)

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Lodhran

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42quater §1, 4° VW: het huwelijk werd ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene trad op 02.12.2010 te Valence/Spanje in het huwelijk met de Roemeense onderdane, mevrouw B(...). Betrokkene was op dat ogenblik in het bezit van een Spaanse verblijfskaart. Op 18.12.2012 liet hij zich te A(...) in het vreemdelingenregister inschrijven. Volgens de gegevens van het rijksregister woonde betrokkene van 18.12.2012 tot 07.10.2013 op hetzelfde domicilieadres als zijn echtgenote wat dus nog geen jaar is. Op 17.06.2014 werd hij van ambtswege afgevoerd aangezien het samenwoningverslag dd. 30.09.2013 weinig afdoend was (betrokkene was niet aanwezig). Hij liet zich in de gemeente Z(...) opnieuw inschrijven op datum van 25.09.2014. Mevrouw B(...) haar domicilieadres is nog steeds in A(...) geregistreerd. Van een gezinscel is dus geen sprake meer.

Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / wettelijke samenwoning bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW), betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW), en er zijn geen elementen die erop wijzen dat betrokkene het slachtoffer is van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW). Betrokkene kan het verblijfsrecht niet behouden op basis van de bepalingen van artikel 42 quater §4 VW.

Betrokkene ondertekende op 22.12.2014 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong',.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- *Doktersattest waarin verklaard wordt dat betrokkene naar de artsenpraktijk in A(...) gaat.*
- *Verklaring op eer door derden*
- *Attest Partena, sociale verzekering voor zelfstandigen: betrokkene is lid sinds 01.04.2014.*
- *Akte Griffier 25.07.2014, opstarten van een zelfstandigenzaak "R(...) F(...)".*
- *Attest van inburgering dd. 04.03.2013, betrokkene volgde volgende onderdelen: Nederlands als tweede taal, maatschappelijke oriëntatie, loopbaanoriëntatie.*
- *Attest maatschappelijke oriëntatie min. 60 u. +puntenrapport.*
- *Inburgeringscontract, datum ondertekening 07.01.2013*
- *Inschrijvingsformulier Nederlands CVO (...) dd. 13.03.2013*
- *Betalingskwitantie 50 euro Franse les beginners te (...) 01.10.2012*

Aangezien het volgen van Nederlandse les en het behalen van een inburgeringscursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België. Het voorleggen van verklaringen door derden kunnen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden aangezien zij niet vergezeld zijn van objectieve en verifieerbare bewijsstukken. Hierdoor kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs om de sociale en economische integratie aan te tonen.

Betrokkene zijn medische toestand is niet van die aard dat het een verblijf in België noodzakelijk maakt of een belemmering zou kunnen vormen om terug te keren naar zijn land van herkomst. De documenten die door betrokkene worden voorgelegd als bewijs dat hij werkt, tonen aan dat hij werkwilg is en vennoot is van een zelfstandig handelsbedrijf. Echter, het hebben van werk is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Het is een basisbehoefte om in uw levensonderhoud te voorzien om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien blijkt uit de tewerkstelling dat de leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene geen probleem hoeft te vormen om ook in zijn land van herkomst aldaar zijn leven verder te zetten. Indien tewerkstelling zou volstaan om om het verblijfsrecht te behouden, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging dient te worden aangetoond niet zijn opgenomen in art 42 quater, §4 VW.

Betrokkene is 47 jaar en verblijft minder dan 3 jaar in België. Over betrokkenes banden met het land van herkomst of de duur van zijn verblijf in Spanje, werden geen documenten voorgelegd; gelet dat betrokkene minder dan 3 jaar in België verblijft kan er worden aangenomen dat er aldaar nog voldoende banden zijn. Aangezien geen andere bewijzen werden voorgelegd betreffende zijn gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat enkel en alleen op basis van het feit dat betrokkene in België werkt, een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Gelet op bovenstaande werd de huidige beslissing conform genomen op basis van de bepalingen van art 42 quater, §1, 30 alinea VW.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken en dient de F-kaart te worden geannuleerd. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker werpt onder meer de schending op van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Hij betoogt wat volgt:

De verzoeker wenst in eerste instantie op te merken dat de verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens hem uit te nodigen voor een verhoor.

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van het Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het hoorrecht geldt ook (en des te meer) bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoeker een beslissing die een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

De verweerder heeft flagrant nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen in het nadeel van de verzoeker.

De verweerder meent bij zijn nota in onderhavige procedure te mogen stellen dat door de verzoeker de mogelijkheid te geven om alle nodige documenten aan de verweerder over te maken en hem de kans te geven om alle middelen "ter ondersteuning van zijn situatie" aan de verwerende partij kenbaar te maken dat zou voldaan zijn aan de onmiskenbare verplichting om de verzoeker te horen.

Dit is NIET het geval. Uit haar brief van 22.12.2014 waarin de verwerende partij in algemene bewoordingen vragen stelt om informatie te bekomen in verband met "de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische toestand, sociale en culturele integratie

in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong" blijkt nergens wat van de verweerder wordt verlangd opdat deze zijn verblijfsrecht zou behouden. Het "horen" van de verzoekende partij veronderstelt specifieke vraagstellingen omtrent welbepaalde individuele concrete levensomstandigheden. Zo is het niet relevant op zich te weten bij welke arts de rechtzoekende bij ziekte op consult gaat. Nochtans wordt er bijna "gevraagd" om dergelijke misverstanden door in dergelijk algemene bewoordingen de rechtzoekende schriftelijk om informatie en documenten te vragen. Dat hij het niet heeft begrepen blijkt maar al te goed als hij in verband met zijn gezondheidstoestand een stuk voorlegt waaruit blijkt "dat hij naar de artspraktijk in A(...) gaat". De hoorplicht is derhalve niet enkel een algemeen beginsel maar ook een verplichting welke in het beschouwde geval had kunnen leiden tot een andere beslissing als op dat moment de verzoeker had kunnen of moeten begrijpen waar het probleem in feite zat waardoor de overheid overwoog het verblijf te beëindigen zekerlijk nu hij duidelijk in aanmerking moest komen voor de uitzonderingssituatie zoals bepaald in art 42quater § 4, 4e van de Vreemdelingenwet.

Bij het horen van de rechtzoekende komt er een gesprek op gang met onder meer mogelijkheid voor deze laatste om verduidelijking te vragen wat precies van hem wordt verlangd om verder in het Rijk te kunnen verblijven.

In het behandelde geval was er op het moment van de beslissing geen gezamenlijke vestiging meer maar wel een intacte gezinscel. Er was geen klaarheid over het aanvangspunt van de samenleving (gezinscel) van de verzoeker met zijn echtgenote en het einde daarvan in België. Door de hoorplicht na te komen zouden de administratieve gegevens aangevuld zijn op dergelijke wijze dat kon besloten worden dat de gezinscel voldoende lang in tact is gebleven om te genieten van de uitzonderingssituatie voorzien bij de wet zodat het verblijfsrecht behouden bleef.

De samenleving in gezinscel is een feitelijk begrip die los staat van het ogenblik van de inschrijving. In casu blijkt uit het stuk gevoegd onder bijlage 6 van het verzoekschrift dat de samenwoning door de wijkagent werd vastgesteld op 30.10.2012. Maar de huwelijkspartners verbleven de facto sedert augustus 2012 in het Rijk zoals blijkt uit hun huurovereenkomst voor de woning te A(...), (...) met ingang van 20.08.2012 (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Niet enkel de huurovereenkomst toont dit verblijf aan maar ook de inschrijving van de verzoeker op 02.10.2012 voor franse taalles onder vermelding van zijn adres te A(...) (bijlage 5 bij het verzoekschrift).

Na zijn terugkeer uit Pakistan naar aanleiding van het overlijden van zijn moeder besloten de partners gezien problemen met de zoon van dame B(...) juist in het belang van hun relatie om tijdelijk apart te gaan leven. Het duurde tot het najaar van 2015 tot de relatie van de verzoeker met zijn echtgenote daadwerkelijk verbroken werd.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat de verzoeker wel degelijk méér dan een jaar met zijn echtgenote in België te A(...) samenleefde en dat er wel degelijk meer dan drie jaar huwelijk met gezinscel bestond waar voordien vanaf het huwelijk de partners met geldige verblijfsvergunning samenleefden in Spanje. De brief met gevraagde "inlichtingen en documenten" op zich liet niet toe voor er een beslissing werd genomen om binnen termijn te weten wat er diende aangetoond te worden.

2.

De beslissing schendt art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

[...]

Op risico van in herhaling te vervallen: De verzoeker huwde op 02.12.2010. Zij leefden samen vanaf het huwelijk in Spanje tot aansluitend samen naar België te zijn gekomen. Huwelijk en het vormen van een gezinscel duurden manifest langer dan drie jaar. Hij vertrok in oktober 2013 en daarna terug in januari 2014 naar Pakistan teneinde zijn familiale verplichtingen na te komen naar aanleiding van het overlijden van zijn moeder op 1 oktober 2013 (bijlage 7 bij het verzoekschrift). Dergelijke feitelijke verwijdering maakt geen einde aan de gezinscel. Pas de laatste maanden van 2015 bleek dat de relatie met zijn echtgenote gebroken was waar zij kennelijk een nieuwe partner had gevonden en er voor de echtgenoten geen weg terug meer was om hun huwelijk nog te redden.

Bovendien vormden de partners een gezinscel in het Rijk vanaf augustus 2012 tot de laatste maanden van 2015, hetzij duidelijk méér dan één jaar.

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Staatsecretaris mag daarbij niet louter passief blijven en dient desnoods een actief onderzoek te verrichten en de rechtzoekende te horen. Het is de plicht van de overheid zelf actief te onderzoeken of de betrokkene in aanmerking komt tot het beëindigen van zijn recht op verblijf met bevel en evenzeer of de betrokkene zich niet in één van de wettelijk opgesomde uitzonderingssituaties bevindt. Bij een zorgvuldig onderzoek inbegrepen het horen van de verzoeker zou de beslissing tot het beëindigen van

het recht op verblijf niet zijn tussengekomen omdat de verzoeker duidelijk in aanmerking komt voor de uitzonderings situatie voorzien bij de wet waar zijn huwelijk en samenleving langer dan drie jaar heeft geduurd waar de echtgenoten méér dan een jaar samen verblijven in het Rijk en waar de verzoeker beschikt over afdoende inkomsten uit zijn zelfstandige activiteit.

Door te beslissen zoals is gebeurd met miskenning van de hoorplicht is er bovendien een flagrante schending van de rechten van verdediging in samenhang met de geschonden hoorplicht [...]”.

3.2. Het standpunt van de verwerende partij in haar nota luidt als volgt:

“Verzoeker betoogt dat verwerende partij hem diende uit te nodigen voor verhoor alvorens de thans bestreden beslissing te nemen. Verwerende partij zou zich louter op gegevens uit het rijksregister baseren, terwijl verzoeker met de stukken zoals toegevoegd bij zijn verzoekschrift zou aantonen dat hij reeds sedert augustus 2012 samenwoonde met zijn mevrouw L.B.. Het zou tot het najaar 2015 geduurd hebben alvorens zijn relatie met mevrouw B. een einde nam.

De verwerende heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 18 juni 2013 in het bezit gesteld werd van een F-kaart in functie van zijn toenmalige partner mevrouw B.. Op 7 oktober 2013 verhuisde mevrouw B. en zij werd ingeschreven te [...]. Op 19 november 2013 verhuisde verzoeker en hij werd ingeschreven te [...]. Op 17 juni 2014 werd verzoeker uiteindelijk ambtelijk afgevoerd te A..

Gelet op voorgaande vaststellingen, werd aan verzoekster op 10 december 2014 een schrijven gericht. In voormeld schrijven werd er expliciet melding gemaakt dat het hem, in het kader van een onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater §1, alinea 3 van de vreemdelingenwet, vrijstaat om alle documenten die nuttig zijn voor zijn dossier over te maken aan de verwerende partij.

Uit voorgaande blijkt afdoende dat verzoeker de mogelijkheid gegeven werd om alle nodige documenten aan de verwerende partij over te maken en dat hij de kans geboden werd om alle nuttige elementen ter ondersteuning van zijn situatie aan de verwerende partij kenbaar te maken. Verzoeker betwist niet dat hij binnen de termijn van dertig dagen na de kennisname van voormeld schrijven enkel volgende documenten overmaakte: een doktersattest, verklaringen op eer door derden, een attest van Partena, een akte van de griffier, een attest van inburgering, een attest maatschappelijke oriëntatie, een inburgeringscontract, een inschrijvingsformulier Nederlands CVA en een betalingskwitantie 50 euro Franse les.

Verzoeker betwist evenmin dat verwerende partij rekening hield met al de door hem overgemaakte stukken. Enerzijds kan hij de verwerende partij bezwaarlijk verwijten als zou hij niet de kans zijn gegeven om te worden gehoord en anderzijds is het verzoekers verantwoordelijkheid om op zorgvuldige wijze om te gaan met communicatie die hij van het bestuur ontvangt. Voor zover hij enige informatie aan verwerende partij wou bezorgen omtrent de duur van zijn verblijf in het Rijk of van zijn relatie, dan had hij verwerende partij daarvan kunnen inlichten.

Verwerende partij laat derhalve gelden dat de opmerkingen die voor het eerst worden aangehaald in het verzoekschrift en de bij het verzoekschrift toegevoegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient immers te worden beoordeeld in functie van de elementen waarover het bestuur beschikt op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd.

Hoe dan ook kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoeker betoogt dat indien hij gehoord was geweest, hij had kunnen wijzen op de bij het verzoekschrift toegevoegde bijlagen 3, 5 en 6, waaruit zou blijken dat er reeds een huurcontract werd afgesloten met ingang van 20 augustus 2012, dat verzoeker zich op 20 oktober 2012 inschreef voor een Franse taalles en het adres te [...] opgaf en dat de wijkagent de samenwoning reeds op 30 oktober 2012 had vastgesteld. Hij betoogt dat hieruit blijkt dat hij onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet valt, nu zijn relatie pas eind 2015 een einde zou hebben genomen.

Zelf als zou verwerende partij uitgaan van de vroegste door verzoeker in zijn verzoekschrift aangegeven datum waarop de gezamenlijke vestiging aanvang nam, zijnde de datum waarop het huurcontract

aanvang nam (20 augustus 2012), dan nog kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden als de totale duur van de gezamenlijke vestiging drie jaar hebben bedragen. Op 7 oktober 2013 verhuisde mevrouw B. immers en zij werd ingeschreven te [...] en op 17 juni 2014 werd verzoeker ambtelijk afgevoerd te A.. Verzoeker betwist die gegevens geenszins en kan die ook niet ernstig betwisten, nu die blijken uit het administratief dossier. Derhalve toont hij niet aan dat de totale duur van de gezamenlijke vestiging drie jaar zou hebben bedragen. In de bestreden beslissing wordt zodoende terecht aangegeven dat verzoeker zich niet op één van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet kan beroepen omdat de gezamenlijke vestiging minder dan drie jaar bedraagt. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen relevante gegevens meedeelt die de inhoud van de beslissing hadden kunnen beïnvloeden, zodat hij geen schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten aannemelijk maakt. Zijn bewering als zou zijn relatie pas eind 2015 een einde hebben genomen, blijkt geenszins uit het administratief dossier, noch uit de stukken zoals toegevoegd aan het verzoekschrift en doet bovendien geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoeker er klaarblijkelijk aan voorbij gaat dat hij sedert oktober 2013 gescheiden leeft van zijn voormalige partner en zich op geen enkel moment terug op hetzelfde adres als haar heeft ingeschreven, zodat dit zijn betoog als zou hij enkel naar Pakistan zijn gereisd om de begrafenis van zijn moeder bij te wonen of dat hij slechts een tijd apart woonde teneinde een betaalbare woonst te vinden, terwijl zijn relatie nog zou hebben voortbestaan, ondermijnt. Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen. Het enig middel is ongegrond."

3.3. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat het hoorrecht in casu van toepassing is, nu de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeker beëindigt en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Echter, de verwerende partij is van oordeel dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om alle nodige documenten aan de verwerende partij over te maken, ook wat betreft de duur van zijn verblijf in het Rijk of van zijn relatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 december 2014 in kennis werd gesteld van volgend schrijven:

“Geachte mijnheer

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.”

Het klopt dus inderdaad dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om alle elementen bij te brengen die naar zijn mening in overweging moeten worden genomen door de verwerende partij. Op die manier is de verwerende partij tegemoet gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Echter, de vierde paragraaf van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Terwijl het derde lid van de eerste paragraaf aan de verwerende partij een zekere belangenafweging oplegt in het licht van de daarin opgesomde elementen over de situatie van de betrokken vreemdeling, en de verwerende partij terzake een discretionaire bevoegdheid heeft, moet er op worden gewezen dat in het geval de vreemdeling voldoet aan de uitzonderingsgevallen zoals opgesomd in artikel 42quater, §4 geen einde kan worden gesteld aan het verblijf. Deze bepaling heeft derhalve een ruimere draagwijdte dan deze in §1, zodat het bestuur zeer behoedzaam moet omspringen met de informatie dienaangaande. Opdat de verwerende partij dus met kennis van zaken tot haar beoordeling kan komen, komt het haar toe om, met inachtneming van de hoorplicht die, zoals gesteld, onbetwist van toepassing is, de verzoekende partij in de gelegenheid te stellen alle nuttige en relevante elementen bij te brengen, ook, en vooral, wat betreft het al dan niet voldoen aan de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, §4.

De Raad stelt vast dat verzoeker enkel werd gehoord omtrent de elementen opgesomd in artikel 42quater, §1, derde lid. Het argument van de verwerende partij dat zij in het kader van die uitnodiging ook alle elementen had kunnen bijbrengen omtrent de duur van zijn relatie en de duur van zijn verblijf in het Rijk, zodat ze volstond, kan niet worden bijgetreden. De verwerende partij heeft immers zelf haar uitnodiging beperkt tot de verwijzing naar de elementen in artikel 42quater, §1, derde lid. Bovendien wijst de verwijzing "*de gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*" eerder op de situatie "*as is*" op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling erover wordt bevraagd, terwijl in de vierde paragraaf de historiek van de relatie die het verblijfsrecht heeft geopend uitermate belangrijk is.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker ten onrechte niet werd gehoord over de vraag of hij al dan niet onder de uitzonderingssituaties zoals voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, valt.

De verwerende partij betoogt ten slotte dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de beslissing had kunnen beïnvloeden, hetgeen thans niet het geval zou zijn.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt

101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De discussie echter die in casu door de partijen wordt gevoerd over de aanvang en het einde van de bedoelde termijnen, sluit niet uit dat, mocht de verwerende partij verzoeker hierover te gepasten tijde hebben bevraagd, de bestreden beslissing beïnvloed zou zijn geweest door de relevante elementen die hij ter zake had kunnen aanbrengen. Het argument van de verwerende partij overigens, dat geen rekening kan worden gehouden met de elementen die nu voor het eerst in het verzoekschrift worden aangehaald, gaat te dezen niet op, precies omwille van het feit dat verzoeker niet eerder in de gelegenheid werd gesteld om ze aan te brengen.

3.4. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Aangezien hij dus terugvalt op zijn bestaande verblijfsrecht kan in zijn hoofde geen bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen, zodat ook deze beslissing moet worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. WIJNANTS